

Arrest

nr. 118 622 van 10 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE II DE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 januari 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 94 682 van 9 januari 2013.

Gelet op de beschikking van 9 december 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 december 2013.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BAKI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 januari 2013 tot afgifte van een bevel

om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze beslissing wordt op 3 januari 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.2 Er dient op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet middels een beschikking aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om vast te stellen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt in de beschikking van 9 december 2013 het volgende gesteld:

“Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing werd genomen in uitvoering van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit. Laatstgenoemd artikel verwijst naar artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet.

Uit voormeld artikel 52/3, § 1 blijkt dat, indien aan de vreemdeling die onregelmatig in het Rijk verblijft, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet werd toegekend of indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van zulke vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt in overeenstemming met artikel 39/2, § 1, 1° van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde beslist dat deze vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12° van de vreemdelingenwet bedoelde gevallen. Gelet op de bewoordingen van artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet beschikt de staatssecretaris of zijn gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing niet over enige appreciatiemogelijkheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: ten eerste, de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of de Raad heeft het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verworpen én ten tweede, deze vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde eveneens niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op voormelde dubbele gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 52/3, § 1 en artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat zij in België samenwoont met haar meerderjarige dochter, merkt de Raad op dat de term ‘familie- en gezinsleven’ zoals bedoeld in artikel 8, eerste lid van het EVRM, een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Voor zover de verzoekende partij verwijst naar de band die zij heeft met haar meerderjarige dochter, laat de Raad gelden dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Britannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. In casu beperkt de verzoekende partij er zich in het verzoekschrift toe te stellen dat zij met haar ouders 15 jaar

geleden naar België gekomen is en zijn ouders hier verblijven. De verzoekende partij toont hiermee echter niet aan afhankelijk te zijn van haar ouders. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Met betrekking tot haar privéleven kan aangenomen worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd heeft. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht om op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen. Voorts verstoort een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot artikel 3 van het EVRM, doet geen afbreuk aan voorafgaande vaststellingen. De verzoekende partij stelt dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht uitgereikt worden daar ze niet afkomstig is uit Marokko, maar wel uit Algerije. Vooreerst wordt erop gewezen dat in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 februari 2013 met nummer 97 235 uitdrukkelijk wordt gesteld dat: “Bovendien motiveert verwerende partij op uitvoerige wijze waarom er totaal geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden herkomst van verzoekende partij uit Algerije, meer in het bijzonder op grond van haar volstreckte onwetendheden en onjuistheid over haar beweerdde plaats van afkomst in Algerije en van de vaststelling dat reeds eerder tweemaal een *laissez passer* werd afgeleverd door de Marokkaanse autoriteiten waarop tevens als geboorteplaats Nador in Marokko staat vermeld.

2.2.7. De verschoningsgrond dat verzoekende partij zich weinig herinnert over de periode dat zij in Algerije verbleef omdat zij op het ogenblik dat zij haar land van herkomst verliet nog erg jong was en dit inmiddels al zolang geleden is, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers beweert verzoekende partij dat zij tot haar vijftiende samen met haar ouders in Tlemcen in Algerije woonde – haar vader vertrok reeds een vier tot vijf jaar eerder naar België – en zij op zeventienjarige leeftijd met de buurman haar ouders is achterna gereisd (administratief dossier, stuk 3, p. 1-2). De Raad oordeelt dat verzoekende partij op deze leeftijd niet meer als infans kan worden beschouwd en derhalve van een persoon van deze leeftijd niet kan worden aanvaard de naam van de straat waar zij woonde en de naam van de moskee als deze van de school waar haar vrienden school liepen niet te kennen, niet op de hoogte te zijn van de coupures van het geld, geen weet te hebben van de al dan niet aanwezigheid van een haven in haar plaats van herkomst nu haar vader er vervoerder was van vis, en indien verzoekende partij dan toch de wilayat vermeldt waartoe Tlemcen behoort, dit minstens de juiste zou zijn. Dergelijke rudimentaire gegevens zijn dermate essentieel in de dagdagelijkse leefwereld dat kan worden aangenomen dat zij in het geheugen gegrift staan en enig tijdsverloop niet als vergoelijking kan worden aanvaard voor de totale onwetendheid desbetreffend van verzoekende partij.

2.2.8. Voormelde vaststellingen verhinderen enig geloof te hechten aan de bewering van verzoekende partij dat zij om reden van problemen in Algerije dit land zou zijn ontvlucht en of er niet kan naar terug keren en desbetreffend nood heeft aan internationale bescherming, zoals bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielaansluit, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Door het ongeloofwaardig bevinden van de beweerdde afkomst van verzoekende partij uit Algerije is enige beoordeling naar artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet toe totaal onmogelijk. Voor het overige laat de verzoekende partij na uiteen te zetten op welke andere wijze artikel 3 van het EVRM zou geschonden zijn. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. “In huidig verzoekschrift beperkt de verzoekende partij tot de herhaling dat ze afkomstig is uit Algerije, maar brengt ze hiervan geen begin van bewijs bij. Gelet op hetgeen vermeld staat in bovenvermeld arrest diende de verwerende partij geen ander en verder onderzoek te voeren. Voor het overige brengt de verzoekende partij geen andere elementen bij waaruit een schending van artikel 3 van het EVRM afgeleid zou kunnen worden.

Aangaande artikel 13 van het EVRM wordt erop gewezen dat deze bepaling, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende

*partijen roept de schending in van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, maar hierboven werd reeds besproken dat zij geen schending van deze artikelen aantonen.
Het overige en verdere betoog van de verzoekende partij doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”*

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 13 december 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden.

In het proces-verbaal van terechtzitting van 28 januari 2014 staat het volgende vermeld: “De voorzitter wijst erop dat partijen bij beschikking werd gemeld dat het beroep kan worden verworpen met toepassing van een louter schriftelijke procedure omdat het onontvankelijk voorkomt en dat de verzoekende partij heeft gevraagd om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt te volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.” Het is duidelijk dat indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar zich ter terechtzitting beperkt tot het loutere volharden in de middelen zoals ontwikkeld in het verzoekschrift, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. Zodoende brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voornoemde beschikking werd aangegeven. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

kamervoorzitter.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET